

ΑΠ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο πινό παράξενος κι' ο πινό άνεπιθύμητος χορός του κόσμου είναι, ασφαλώς, ο «βιλαβιλαϊρέβο», λέξις ή οποία σημαίνει «χορός της φωτιάς».

Ο «βιλαβιλαϊρέβο» είναι ο έθνικός χορός των Ιθαγενών της νήσου Φίτζι. Χορεύεται μία φορά κάθε χρόνο, σε ώρισμένη ημέρα, και γίνονται γι' αυτόν ή έξης άλλοι τεσ προετοιμασίες: Κατά την παραμονή της χορευτικής αυτής έορτής, οι Ιθαγενείς σκάθουν έναν μεγάλον αλλά άβαθη λάκκο.

Τέν λάκκο αυτόν τόν γεμίζουν με ξερά ξύλα κι' άγκάθια, κι' άπάνω τους σωριάζουν πέτρες σε στρώμα κανονικό κι' ισόπαχο παντού. Έπειτα, ο Ιερεύς της φυλής ψιθυρίζει μερικά ξόρκια, προσεύχεται κι' εύλογεί κατόπιν τόν γεμάτο με ξύλα και πέτρες λάκκο.

Ένωμεταξύ, έχει βασιλέψει ο ήλιος. Ο Ιερεύς κι' οι Ιθαγενείς άποσύρονται στις καλύβες τους, άφου πρώτα τοποθετήσουν γύρω άπ' τόν λάκκο τιμητική φρουρά άπό νεαρούς πολεμιστάς, οι όποιοι πρέπει ν' άγρυπνήσουν εκεί όλονυχτίς.

Κατά τή χαραυγή, όλόκληρο τó χωριό σηκώνεται στο πόδι, με χαρμόσυνες τυμπανοκρουσίες. Οι Ιθαγενείς προχωρούν με πομπή πρòς τόν λάκκο και βάζουν φωτιά στα ξύλα και στα ξεροχόρταρα. Η στρωμένες άπάνω τους πέτρες, άσπροπυρώνονται τότε άπ' τις φλόγες της φωτιάς. Κι' ένας-ένας κατόπιν οι Ιθαγενείς, προχωρούν ξεπόλητοι πάνω σ' αυτές τις πέτρες, χοροπηδούν ρυθμικά κι' άποσύρονται κατόπιν άπ' τó αντίθετο μέρος του φλογοπυρωμένου λάκκου, δίχως τά πέλματα των ποδιών τους νά κακοπάθουν!!

Πώς άρά γε τó καταφέρνουν αυτό;... Είναι εύκολο νά τó νοιώσετε, αν σάς πούμε ότι είναι τόσο σκληρό τó πέλμα των ποδιών τους, άπ' τήν διαρκή «ξυπολησιά» τους, ώστε νομίζει κανένας ότι φορούν δίσολα και τρίσολα παπούτσια! Διαλέγουν έπίσης και στρώνουν άπάνω στα ξύλα του λάκκου πέτρες τόσο πολύ γεμάτες άπό πόρους, ώστε μοιάζουν με όλοτρύπητα σφουγγάρια. Αυτές ή πέτρες δέν συγκρατούν ούτε τó μισό μέρος της θερμότητας των φλογών. Μιά τέτοια πέτρα, λοιπόν, όσο πολύ και νά φλογοπυρωθή, χάνει τήν θερμότητά της σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα, μόλις σβύση ή φωτιά!

***

Καιρός είναι τώρα νά σάς παρουσιάσουμε έναν άπ' τούς πινό φημισμένους... μεγαλομπεκρήδες της οικουμένης, τόν Ρωμαίο Νοθέλλιους Τορκουάτο ή «Τριγάλλονο», όπως τόν έλεγαν έπειδή μπορούσε κι' έπιανε τρία όλόκληρα γαλλόνια κρασιού κυριολεκτικώς «μονορρούφι», χωρίς νά πάρη καθόλου άναπνοή!

Ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Τιβέριος, τρισάθλιος τύπος ώμου κι' έκφύλου μονάρχου, έκτιμούσε —φυσικά!— πολύ τόν «Τριγάλλονο» Τορκουάτο. Και συχνά, κατά τά όλονύχτια γλέντια των άνακτόρων, ο φοβερός αυτός μπεκρής άδειαζε στο άπύθμενο στομάχι του πολλούς τέτοιους κρατήρας κρασιού, χωρητικότητος τριών γαλλονιών, χωρίς νά μεθάη...

Μπάγκρο, ο βασιλιάς των Ισιγγανών

Στή Βοημία, κι' ειδικώς στην άγροτική περιφέρεια της Βοττάβας, επικρατεί ένα άλλόκοτο έθιμο, τó όποιο μάς θυμίζει τά θρυλικά κατορθώματα των Ίνδων φακιρών, αν και βρισκόμαστε καταμεσής στην κεντρική Εύρώπη.

Τό έθιμο αυτό, τó όποιο τηρούν άποκλειστικώς οι πολυπληθείς Άτσιγγανοί της περιφέρειας εκείνης, είναι τó έξης: Σε ώρισμένη ημέρα, κάθε χρόνο, μαζεύονται γύρω άπ' τήν κατασκήνωσι του «πατριάρχου-άρχηγού» των τών καλύτερα παλληκάρια των Άτσιγγάνων και μπροστά στον σεβαστό αυτόν φύλαρχό των, κάτω άπ' τά έκθαμβά βλέμματα των νεαρών γυναικών της φυλής, έκτελούν οδυνηρές έπιδείξεις άνδρείας και ψυχικής άντοχής, μήγοντας στο δεξιό τους μπόατσο άναρίθμητες καρφίτσες!

Όποιος κατορθώσει νά μπήξη τις περισσότερες καρφίτσες και στο μικρότερο χρονικό διάστημα —άδιαφορώντας για τούς τρομερούς πόνους του— παίρνει τόν ζηλευτό τίτλο του «βασιληά της φυλής» για ένα χρόνο και —φυσικά!— κερδίζει και τήν καρδιά της άγαπημένης του...

Σημερινός «βασιληάς της φυλής» των Άτσιγγάνων της Βοττάβας, είναι ο Μπάγκρο, ένας θαυμάσιος τύπος άνδρικής καλλονής, σιβαρός και γιγαντώσωμος. Κρατάει τόν τίτλο του αυτόν, τόν ζηλευτό, άπ' τó έτος 1928, χωρίς ως τώρα νά μπορέση κανένας άλλος νά του πάρη τó άπίστευτο σχεδόν, άλλα κι' οδυνηρό ρεκόρ: Τρεις χιλιάδες διακόσιες καρφίτσες κατώρθωσε, τότε, νά μπήξη παντού στο δεξιό του χέρι ο Μπάγκρο και σε διάστημα τριανταδύο ώρων!!

***

Κι' άφου μπήκαμε στον κατήφορο των... παρουσιάσεων, σάς παρουσιάζουμε ακόμα έναν άπ' τούς πινό ξακουστούς... μεγαλοτεμπέληδες του κόσμου, τόν μίστερ Φράνκ Τ. Κέλλογκ!

Ο άπερίγραπτος αυτός τύπος, ύπηρετούσε ως γκαρσόνι σε κάποιον μπάρ της πόλεως Σάν-Κουεντίν της Καλιφορνίας. Νέγρος στή φυλή κι' άγαναχτισμένος άπ' τά συχνοπτεϊράγματα των μεθυσμένων λευκών πελατών του μπάρ, σκότωσε έναν άπό δαύτους και καταδικάστηκε σε πρόσκαιρα δεσμά δεκατεσσάρων έτών.

Δέκα χρόνια κύλησαν άπό τότε. Ο Κέλλογκ τόσο συνήθισε στην τεμπελιά και στο διαρκές ξάπλωμα της φυλακής του, ώστε άρχισε νά βλέπη με τρόπο τήν κοντινή πειά στιγμή της άποφυλακίσεώς του. Σκέφθηκε λοιπόν νά παραιτήνη όσο μπορούσε περισσότερο τήν μακαριότητα και τó

«τεμπελήκι» του. Και με μία έπίσημη άγωγή του στο Άνώτατο Δικαστήριο της Καλιφορνίας, κατήγγειλε τούς δικαστάς της πόλεως Σάν-Κουεντίν για «παράβασι καθήκοντος», με τó αίτιολογικό ότι... τόν έκριναν πολύ έπεικώς κι' ότι τόν καταδίκασαν μονάχα σε δεκατεσσάρων χρόνων φυλάκιση, ενώ τó έγκλημά του ήταν τουλάχιστον για... ισόβια δεσμά! Συγχρόνως και στο τέλος της πρωτοφανούς αυτής άγωγής του, ο Κέλλογκ ζήτησε... αναθεώρησι της δίκης του, για νά του έπιβληθή ή άνάλογος με τó έγκλημά του ποινή. Δηλαδή τά ισόβια δεσμά!

Έτυχε νά ξανακούσετε ποτέ σας παρόμοιους έξωφρενισμούς;

Ο μεγαλομπεκρής «Τριγάλλονος»...